

De Steenense Parisienne...

Rita Sioen van de 'Richelieu' is iemand die al heel haar leven stevig op haar benen staat en altijd heeft durven dromen. Hostess kon ze financieel niet aan, ze werd dan maar haarkapster... om uiteindelijk na haar huwelijk met André Brevet in Parijs als 'électricien' haar kost te verdienen. Na tweeëntwintig jaar kwam ze terug naar Oostende om samen met chérie André een tearoom op de Oostendse zeedijk te runnen. Natuurlijk droomt ze nog eens van een amoureuus tochtje op de Seine. Alhoewel... de Noordzee is zó zilter en zó geweldiger. En Stene ligt zo heel dichtbij: haar roots die ze tot het einde van haar dagen zal liefhebben...

Eens slingerde er zich een huizenrij van aan d'Hoge Barriere tot aan de Mariakerkse Vredestraat : de Steense Dijk, waaraan de Duitse batterijen van 1914-18 en de Hamiltonhoeve paalden en die — lang geleden — het *negerdorp* werd genoemd. De arme mensen trokken zich daar niets van aan, want alover de gracht aan de overkant, keken ze uit op een oase van groen. De kinderen speelden er zalig tussen de korenrijen en raapten paardenbonen om later op het stoofdeksel te 'spoken'. Steense Dijk ? Hoofdtribune op de nationale feestdag om de Koningin der badsteden te horen knetteren in de lichterslaai van haar vuurwerk. Rita Sioen werd er op 10 maart 1951 geboren...

Waarom we het vandaag over Rita hebben ? Eens viel ze voor Parijzenaar André Brevet, met wie ze naar de Franse hoofdstad trok. Beter gezegd naar de *faubourg* : banlieu-sud-est. Ze is er 22 jaar gebleven om naderhand terug te keren naar de Oostende en er aan de zeedijk nummer 92 — omgeving wedrennen — de 'Richelieu' te runnen. Maar beginnen we met haar roots...

Stenedorp pittoresker vroeger dan nu...

Teruggaan naar haar wortels betekent voor Rita Sioen duiden in een nooit te vergeten tijd. Toen er op de Steense Dijk amper twee meisjes woonden : zij en haar enige vriendin Ingrid Deprez. Dus moest er wel met de jongens gespeeld worden. Dat wil zeggen omgaan met schietlappen, smijten en gooien met kluitkorsten en hooiwortels, spelen met fietshoepels en knikkers... Kortom heel gewoon je *steek staan* tegen het sterke geslacht.

Dat kon Rita gewis, want het was een sterke meid. Vrank ook, wat op haar zesde dook ze al op bij de Noordzeeturnsters. Heel gauw kon ze de handenstand aan en op haar twaalde veroverde ze al een West-Vlaamse titel in het keurturmen. In het sop zou ze later een zwembrevet halen.

Als vierde in het gezin van Emiel Sioen en Marie-Louise, had Rita een oudere zus Margriet en twee oudere broers Gust en Omer. Als je weet dat Rita's oom, Julien, ooit met slingers op de kermissen stond en nonkel Gusten accordeon speelde, was haar afkomst heel folkloristisch getint. Als prille tiener droomde Rita ervan om ooit hostess te worden. De studies bleken evenwel te duur. Toen moest je hiervoor naar Brussel sporen, wat neerkwam op een ouderlijke investering van zo'n 70 à 80.000 fr. Ze werd dan maar haarkapster.

— Is Stenedorp nu mooier dan in jouw tijd ?

— Rita Sioen : „Heel zeker niet. In mijn tijd was het veel pittoresker. Ik ben nog getrouwd toen er zich graven vóór de kerkingang bevonden. Akkoord, dat de commercie en bijhorende reclame vandaag

veel mensen de ogen uitsteken, maar als ik eerlijk wil zijn, vond ik de eenvoud en landerigheid van het Stene uit mijn tijd veel mooier...”

„Jongens mochten altijd iets meer doen dan meisjes.”

Natuurlijk kon Rita goed dansen... Maar zoveel jaren terug — toen jongens als vanzelfsprekend aleens van het uitgangsleven mochten proeven — moesten de tienermeisjes braafjes thuisblijven. „Gingen we naar de cinema dan moesten we tegen één welbepaald uur weer thuis zijn. Het voorrecht dat de jongens blijkbaar zó al van bij de geboorte meekregen, voelden de meisjes heel sterk aan...”

— Waar liep je je toekomstige tegen het lijf ?

— Rita Sioen : „Dat moet eind 1968 geweest zijn. Ik was toen 17 en mocht van thuis weg van 13 u. tot klokslag 24 u. Met een meute jonge mensen amuseerden we ons in het uitgangsgebuurte van de Langestraat. Op een keer vielen Oostendenaars en Parijzenaars bij mekaar. Daartussen een lieve jongen die naar de naam André Brevet luisterde. Eigenaardig, ik kon amper een paar woorden Frans en hij kon geen 'spoo' Vlaams... en toch klikte het vanaf het eerste moment !”

— De consequenties van de liefde ?

— Rita Sioen : „Na een vrijage van twee jaar zijn we in juli 1970 in het kerkje van Stenedorp getrouwd. Er was nogal wat volk op ons huwelijksfeest.”

Zo kwam het dat een volksmeisje van de Steense Hoge Barriere naar de Franse hoofdstad trok. Hoe viel die eerste kennismaking mee, vragen we Rita die toegeeft dat het haar eerste contact met Parijs was. Ongereemd zoals ze is — bijna een verdediging opbouwend — kijkt ze ons ongenueerd in de poppekens van de ogen : „Of je nu naar Oostende, Middelkerke of Parijs gaat het is

toch overal hetzelfde. Je kunt toch overal leven... en 300 km dat is toch het einde van de wereld niet.”

Waar ook ter wereld, een vrouw blijft een vrouw!

— Niet onwennig bij de elegante Pariisennes?

— Rita Sioen: „Bijlange niet. Doorgaans zijn zij een beetje meer gemaquilleerd, maar in de fond is een vrouw een vrouw. Je hebt alhier toch ook dames die heel elegant zijn. Schoonheid en dat tikkeltje sexappeal zijn gaven die je van bij de geboorte in 't bloed zitten. Je hebt het of je hebt het niet. In ieder geval heb ik me nooit minderwaardig gevoeld.”

— Trok horeca jullie daar al aan?

— Rita Sioen: „André werkte bij Dassault waar onderdelen voor vliegtuigen worden gemaakt. Ikzelf was elektriciën bij Thonson, die het op computers heeft begrepen. Op zeker moment liepen wij hotel-school en legden uiteindelijk het besluitend examen in Brussel af.”

— Heeft heimwee je nooit te pakken gehad?

— Rita Sioen: „In de 22 jaar dat ik in Parijs geleefd en gewoond heb, kreeg zelfs een sprankel nostalgie me nooit te pakken. Ik ben een persoon die me overal kan aanpassen: zeten ze me morgen in Amerika dan zal ik het onder een Westernhoed ook rooien. Luister, ik sleet mijn kinderjaren op de Steense Hoge Barriere en beleefde in la douce France mijn vrouwenleven. Kreeg mijn zoon John in 1970 en mijn dochter Peggy in 1977.”

— Uiteindelijk was de lok-

groep naar Stene toch te groot?

— Rita Sioen: „Niets van! Het waren mijn man en kinderen die naar Oostende wilden komen. Ik heb daarvoor mijn werk moeten opgeven... en heel veel vrienden achterlaten. Tussen haakjes gezegd, ik turnde ginder ook.”

„Oostende mist grandioze spektakels van Parijs.”

Beginnen we aanknopingspunten te zoeken tussen Parijs en Oostende, dan knokken Rita's postieve en negatieve indrukken tegen mekaar op. In de Franse hoofdstad wemelt het van monumenten, maar anderzijds moet de Seine het

toch afleggen tegenover 't zèdè-tje van bij ons. Tegenover de sfeer van de Olympia met showgoden als Becaud en Nana Mouskouri is het Oostendse Casino maar een flauw beestje.

— Rita Sioen: „In het Parijse Palais du Congres kunnen er duizenden mensen zitten. In tegenstelling met Oostende baseren ze zich aldaar meer op Amerikaanse shows. Een optreden van Michel Sardou is op zichzelf gewoon machtig. Alleen al wanneer je ziet hoe de lichten, als waren ze ballerinas, zwierzwaaien op de maat van de muziek!”

— Welke raad zou je geven aan een Vlaams meisje die op haar 17de naar Parijs vertrekt?

— Rita Sioen: „Dat ze zich toch tweemaal zou overpeinzen. Het is ginder ook niet meer zoals weleer. Zoveel Algerijnen, Portugezen en andere vreemden waaiden over, in zoverre dat de schrik er bij de mensen inzit. Men durft bijna niet meer op straat te komen, of de auto te laten buitenstaan. Indien je het dan toch doet, moet je niet opkijken 's morgens je wagen zonder wielen aan te treffen. Ook de agressie groeit gestadig aan.”

Oostendse Richelieu met zicht op zee

Nadat ze een tijdje hotel-school liepen in Frankrijk en naderhand een diploma verwierven in Brussel, kwamen Rita en echtgenoot André Brevet naar Oostende. Op de Zee-dijk namen ze de 'Richelieu' over. Richelieu ooit Franse kardinaal die minister werd... en naar het schijnt niet naast de mooie madammekes keek.

— Rita Sioen: „'t Is hier aangenaam: je hebt de zee en de rust als aanspraak... want er passeert geen enkele auto. Koffie, heerlijke gerechten en dranken maken de waaiër aan smakelijkheden uit van het restaurant dat aan de gezelligheid van haar tearoom een brasserie paart, die zich leent voor een babbel waar zowel notabele als volksmens zich goed bij voelen.”

— Het Verschil tussen een Oostendenaar en een Parijzenaar?

— Rita Sioen: „Een Oostendenaar die, over een heel jaar gezien, nogal wat Laura mist... draagt de zon in zijn hart. Een Parijzenaar draagt de zon op zijn gezicht... en ziet er uitwendig dan sowieso feestelijker uit dan de noordelijker Europeaan...”

— Met zijn wel en wee zit Parijs heel hoog in je hart. Maar hoe zielsveel hou je, spijs alles, toch van Oostende?

— Rita Sioen: „Oostende... dat zal voor mij wel heel mijn leven mijn d'Hoge Barriere zijn met zijn Polo, zijn boer Claeys en de gaaiënpers, waar bèèr Pierloot en zijn zonen over waakten. De Steense Dijk, ooit armoedige huizenrij... maar waar in het paradijs van groen zelfs de armste mus als rijke vogel over krekten en koeieputten vloog!